

CELINE KIERNAN

Troon
van gif

ABIMO

CELINE KIERNAN

Troon van gif

Voor mams en paps, ik hou van jullie.

Voor Noel, Emmet en Grace, altijd met heel mijn hart.

Mijn oprechte dank gaat uit naar Roddy Doyle en Catherine Dunne. Ook al krijgen de meesten van ons nooit een kans het te zeggen, we hebben zeer veel aan jullie te danken.

Een bijzondere leraar wordt nooit vergeten.

Inhoud

De zwijgende kat	11
De geest van Shearing	19
Razi	26
Een brutale snoeshaan	40
Onder het oog van de koning	55
Een vermoeid hart	66
Subtiële spelletjes	79
Het feestmaal	94
De moordenaar	104
Folter	119
Vliegen vissen	131
Mortuus in vita	138
Geheimen	149
De koning gedwarsboomd	164
Timmerman en koning	176

In de greep van de koning	186
Een hoge prijs	200
De stem van het volk	215
Afstand	231
Een spelletje kaart	243
Vrij om te gaan	253
Een hopeloze toestand	267
Het oude liedje	276
De mannen van de beschermheer	285
De verhuizing	297
Papieren	307
Een riskante onderneming	319
De eerste stap	326
Een bezorgde vriend	335
Weer zo'n verdomd feest	343
De opstandige geest	352
Eerste afscheid	365
De vlucht	375
De verwarde man	385
Laat ons lachen en vrolijk zijn	396
Geen weg terug	407

Gefluister in het donker	423
Een leugentje om bestwil	435
Een riskante reisroute	446

De zwijgende kat

De wachtpost wilde hen niet doorlaten. Zelfs toen Wyn-
ters vader de nodige papieren toonde en uitlegde dat ze
aan het hof werden verwacht, bleven de wachters bits en on-
vriendelijk, en weigerden ze de poort te openen. Uiteinde-
lijk werd de deur van het wachthuisje gesloten, en Wynter en
haar vader moesten buiten wachten terwijl de bewaker er-
gens heen ging om navraag te doen.

Al een vol schaduwkwartier – twee uur op de noordelijke
klok – stonden ze verbijsterd te wachten, aan hun lot over-
gelaten voor de gesloten deur. Wynter voelde dat haar bloed
langzaam begon te koken.

De mannen die Shirken had betaald om hen vanuit het
Noorden te escorteren, waren allang weggegaan. Wynter ver-
weet hun niet dat ze waren vertrokken. Het was hun taak ge-
weest om haar en Lorcan veilig van het ene koninkrijk naar
het andere te brengen, om hen naar huis te begeleiden – en
dat hadden ze gedaan. Ze had niets tegen hen. Ze waren tij-
dens de lange reis zuidwaarts de hele tijd beleefd en eerbiedig
geweest en Wynter twijfelde er niet aan dat het goede en eer-
lijke mannen waren. Maar vrienden waren ze niet, ze waren
niet loyaal, behalve aan Shirken, en ze hadden de opdracht
waarvoor hij hen had betaald plichtsgetrouw vervuld.

Ongetwijfeld hadden Shirkens mannen vanaf de top van de helling gezien hoe Wynter en haar vader de voet van de heuvel bereikten en de slotgrachtbrug van dikke balken overstaken. En ze hadden gewacht tot hun beschermelingen veilig en wel binnen de schaduw van het poortgewelf waren voor ze tussen de donkere dennen verdwenen, weer op weg naar huis. Missie volbracht.

Het paard van Wynter, Ozkar, schuifelde ongeduldig naast haar. Het rook het donkere, heldere water van de slotgracht en het warme gras achter hen in de stralende zon. Het dier had honger en dorst, en Wynter kon het het paard niet kwalijk nemen dat het snoof en met zijn hoeven stampte. Toch rukte ze aan de teugels om het te bedaren. Ze verplaatste haar gewicht onopvallend van het ene op het andere been. Ook Wynter was moe. Ze had zadelpijn en was bekap van de reis. Maar als vijftienjarige was ze bekend met het hofprotocol en dus bleef ze uiterlijk kalm, alsof het eindeloze wachten in de hitte haar niet deerde.

Hoewel haar geofende, uitgestreken gezicht niets verried, kon ze haar ongeduld nauwelijks bedwingen. Ze verlangde er vurig naar haar laarzen uit te schoppen, blootsvoets het veld in te lopen, zich in het lange gras te laten vallen en naar de lucht te kijken.

Ze waren zo lang in het koude, grijze Noorden geweest dat de zinderende hitte en het heldere zonlicht van haar vaderland als witte wijn smaakten. Ze verlangde ernaar zich er te goed aan te doen. Ze verlangde ernaar haar vader mee te voeren in de zomerzon, zodat zijn knoken weer wat warmte konden opsorpen. Hij was zo verstandig geweest niet af te stijgen. Hij zat zo roerloos dat Wynter een stiekeme blik op hem moest werpen om zich ervan te verzekeren dat hij nog wakker was. Dat was het geval. In de schaduw van de hoedrand

kon ze zijn ogen zien glinsteren. Hij keek recht voor zich uit, maar zijn blik was naar binnen gekeerd, in afwachting van het moment dat hij eindelijk thuis mocht komen.

Zijn grote, gebogen lichaam maakte een vermoeide indruk. Zijn handen, die over elkaar op de zadelknop lagen, trilden erger dan gewoonlijk.

Bezorgd keek Wynter naar de vingers van haar vader. Zo beefden oude mannen, het paste niet bij een breedgeschouderde ambachtsman van drieëndertig. Stop met piekeren, zei ze tegen zichzelf, terwijl ze weer vooruitkeek en haar rug rechtte. Een nachtje lekker slapen, een keer goed eten en hij is weer zo fris als een hoentje.

Ze wreef haar vingertoppen tegen elkaar en voelde de vertrouwde ruwheid van littekens en eelt. Waardige handen. Die hadden ze allebei. Waardige handen die hen hielpen om moeilijkheden het hoofd te bieden. Uit gewoonte gluurde ze naar de rol met timmermansgereedschap op de rug van haar paard en vervolgens naar een soortgelijk pak achter het zadel van haar vader. Alles op zijn plaats.

Onmerkbaar verplaatste Wynter haar gewicht van de ene pijnlijke voet op de andere en voor de eerste keer in haar leven wenste ze dat ze in plaats van de strakke rijbroek en korte jas haar meisjeskleden droeg. Het was veel gemakkelijker om je voeten en benen te bewegen wanneer ze onder een rok verstopt waren. Ze zuchtte opnieuw en vervloekte het ondoordachte enthousiasme dat haar had laten afstijgen. Bij hun aankomst was ze onmiddellijk van haar paard gesprongen in de veronderstelling dat de poorten wijd open zouden zwaaien en ze uitbundig verwelkomd zouden worden. Wat een kinderachtig idee! Nu stond ze hier en haar trots en het protocol beletten haar om opnieuw op te stijgen. Ze moest als een eenvoudige page blijven staan tot de

wachter terugkwam met de toestemming om naar binnen te gaan.

Een rosse kat kwam als een gloeiend stukje houtskool uit de schaduw tevoorschijn en trippelde elegant langs de voet van de muur. Toen Wynter het dier zag, vergat ze haar hoofse gereserveerdheid. Ze stond zichzelf toe te lachen en te knikken en draaide haar hoofd om de kat te volgen. Het dier bleef staan, een poot naar haar witte borst omhoog geheven, en bekeek Wynter gekrenkt nieuwsgierig. *Ik kan mijn ogen niet geloven! Heb je echt het lef om mij aan te kijken?* leek ze met haar houding te zeggen.

De lach van Wynter veranderde in een grijns bij de vertrouwde aanblik van katachtige minachting en ze vroeg zich af hoeveel generaties kattenbroers en -zusjes er waren geboren in de vijf jaar dat zij was weggeweest. Voor ze in de leer ging was Wynter de kattenhoedster van de koning en kende ze al haar protegés bij naam. Van wie zou dit de achterachterkleinkat zijn? vroeg ze zich af.

Ze boog haar hoofd en mompelde: 'Ik groet u op deze mooie dag, vloek der muizen.' Ze wachtte op het gebruikelijke antwoord: 'Nog een mooiere dag voor jou, nu je me hebt gezien', maar de kat sperde geschrokken en verward haar groene ogen open. Als een vlam in het zonlicht stooft het dier over de brug naar het kiezelstrand op de oever aan de overkant, waar het verdween.

Wynter zag het dier wegsnellen en fronste haar wenkbrauwen. Een slechtgemanierde kat die zo vlug van haar stuk was gebracht? Hier klopte iets niet!

Het gerammel van de toegangspoort trok WynTERS aandacht. De schaduw onder het valhek werd door een scherpe streep zonlicht doormidden gesneden toen de poort opening. De sergeant van de wacht stak zijn hoofd naar buiten.

Hij bekeek hen zonder een greintje respect, alsof hij verbaasd was dat ze er nog steeds waren. Het kostte Wynter geen enkele moeite opeens weer plechtstatig te kijken. Zonder een woord met hen te wisselen trok de sergeant zijn hoofd terug en sloot de deur met een klap. De moed zonk Wynter in de schoenen, maar onmiddellijk sloeg haar stemming om: onder het knarsende gesnerp van metaal op steen zetten de zware deurkettingen zich in beweging. Ergens binnen de muren draaide de poortwachter aan het grote rad dat de kettingen op hun spoelen wond.

Eindelijk, we mogen naar binnen, dacht Wynter.

Traag werden de schaduwen onder de brug door het zonlicht opgeslokt toen de zware paardenpoort openging. De binnentuin en het domein van de koning waren nu zichtbaar.

In wapperend ambtsgewaad kwam Heron, de kamerheer, hun over het brede grindpad tegemoet. Zijn officiële kleding wekte het vermoeden dat hij aan het werk was geweest, en inderdaad ontdekte Wynter inktvlekken op zijn vingers. Zijn gerimpelde, oude gezicht straalde van blijdschap. Hij liep op haar vader toe alsof hij als een grote, beminnelijke vogel van de grond zou opstijgen om vervolgens op hem en zijn paard neer te dalen en hen te omhullen in een omhelzing die hen allebei aan het zicht zou onttrekken.

‘Lorcan!’ riep hij terwijl hij zich over het pad haastte, ‘Lorcan!’, en Wynter slaakte een zucht van opluchting over zijn ongedwongen manier van doen. Sommige dingen klopten toch nog.

Haar vader boog zich vanuit zijn zadel voorover en glimlachte vermoeid naar zijn oude vriend. Ze grepen elkaars hand. Haar vaders kolenschop werd omsloten door de lange, soepele vingers van Heron. Hun lach en langdurige oogcontact spraken boekdelen.

‘Vriend Heron’, zei Lorcan, zijn warme, krakende stem als een omarming; het gevoel was veel sterker dan de woorden zelf.

Heron keek hem scherp aan en hield zijn kin een beetje omlaag terwijl hij Lorcans hand nog feller beetgreep.

‘Ik heb begrepen dat je hebt moeten wachten’, zei hij, terwijl zijn ogen haast onmerkbaar opzij schoten naar de schildwacht. Iets in zijn uitdrukking was ook voor Wynter reden tersluiks naar de aanwezige wachters te kijken. Haar hart sloeg een tel over door wat ze zag. De soldaten staarden schaamteloos naar Heron en haar vader. Eigenlijk waren ze in aanwezigheid van de kamerheer bijna opzichtig aan het lummelen. Onzeker keek ze weer naar haar vader en Heron, die een betekenisvolle blik wisselden.

Plots ging haar vader kaarsrecht in het zadel zitten. Hij richtte zich op, zodat zijn volle lengte en de breedte van zijn imposante schouders zichtbaar werden. Wynter zag zijn gezicht verstrakken. Zijn oogleden gleden omlaag om het heldere, katachtige groen van zijn ogen te bedekken. Zijn gulle mond versmalde en krulde aan één kant omhoog.

Die gelaatsuitdrukking noemde Wynter bij zichzelf gewoonlijk ‘Het masker’ of soms ‘De dekmantel’. Ondanks de eerbied die dit inboezemde had ze er nu toch moeite mee en ze dacht uitgeput: o, pa, zelfs hier? Moeten we zelfs hier dit verschrikkelijke spelletje spelen? Anderzijds voelde ze zoals altijd trots opwellen bij zijn transformatie, en haar lach kreeg een wreed trekje toen ze zag hoe hij zich in zijn zadel omdraaide en zijn plotseling dwingende blik op de lummelende wachters liet rusten.

Lorcan zweeg even en tijdens dit korte moment keken de wachters hem aan als waren ze gelijken, zich nog niet bewust van het feit dat de eenvoudige handwerksman in iets gevaar-

lijkers was veranderd. Majesteitelijk zat hij stil in het zadel. Hij draaide enkel zijn hoofd om elke man in zich op te nemen, waarbij hij bedachtzaam de gezichten bestudeerde, een voor een, alsof hij ze ergens in een donker hoekje van zijn geheugen aan een lijst toevoegde.

Zijn lange vlecht – het kenmerk van zijn gilde – viel als een zware pendel op zijn rug, zeventien jaar lang gegroeid, niet meer geknipt sinds de dag waarop hij meester in zijn ambacht werd. Het diepe rood van zijn haren vertoonde nog niet zo lang sporen van grijs, wat hem het uiterlijk van een aanklager, rechter, jurylid of beul gaf. Wynter zag hoe de twijfel zich langzaam van de soldaten meester maakte en hoe ze hun rug rechtten. Nog steeds sprak Lorcan geen woord en voor de ogen van Wynter veranderde het groepje wachters in een militaire eenheid. Het ene moment een zootje ongeregeld, het volgende een sectie soldaten die eerbiedig in de houding stonden.

‘Breng mij een stijblok’, zei haar vader tegen een van hen. Er kon geen twijfel over bestaan dat dit een bevel was. Die ene man, de sergeant van de wacht zelf, vertrok met gezwinde pas en stak het grasveld over. Hij verdween om de hoek in het kleinste stalgebouw.

Mijn god, dacht Wynter, hij heeft nog geen idee wie mijn vader is en daar gaat hij. Een timmerman – misschien de zoon van een herder uit de Laaglanden, een bastaard van een visser of een andere onbeduidende figuur – vroeg hem net een stijblok te gaan halen en hop, hij is al weg. Vol ontzag keek ze naar haar vader. Met niet meer dan zijn blik had hij het voor elkaar gekregen.

De sergeant kwam met spoed weer aangestapt. Hij droeg het stijblok behoedzaam, hield het als een baby voor zich. Hij plaatste het nauwgezet op de grond bij Lorcans paard en

trad eerbiedig terug toen Lorcan zijn voeten uit de stijgbeugels liet glijden en afsteeg. Als haar vader pijn had, slaagde hij erin dit te verbergen, zelfs voor Wynters geofefende blik.

‘Breng onze paarden naar de hoofdstallen en vertrouw ze aan de opperstalknecht toe. Zeg hem dat ze eigendom zijn van beschermheer Lorcan Moorehawke en zijn leerling. Zeg hem dat ik persoonlijk zal komen kijken of ze het goed maken.’ Als de zacht gekraste bevelen zijn trots kwetsten, liet de sergeant dit niet merken. Het strekte hem tot eer dat hij geen spier vertrok toen hij de imposante titel van deze timmerman hoorde. Hij salueerde kort en nam zonder enig teken van vijandigheid de teugels van Wynters vader over.

Wynters blik ontmoette die van haar vader. Hij moest nu met Heron mee. Het was duidelijk dat er dingen stonden te gebeuren. ‘Ga met ze mee’, zei hij, met een knikje in de richting van de paarden. ‘Zorg ervoor dat het gereedschap veilig is. Eet en slaap een beetje.’ Hij legde kort zijn hand op haar schouder. Hoe graag had ze willen zeggen dat hij wat moest slapen, uitrusten en eten, maar ze hadden nu hun masker opgezet, allebei. En in plaats van haar bezorgdheid te laten blijken boog ze eerbiedig het hoofd voor haar meester, zoals het een leerling past. Ze keek hem na terwijl Heron hem over het brede grindpad wegleidde naar de vertrekken van de koning en de geheimen van het rijk.